

Čert nikdy nespí.

Zákon č.238/2000 Sb. o Hasičském záchranném sboru České republiky

§17 Ozdravný pobyt.

Ozdravný pobyt k upevnění tělesného a duševního zdraví v trvání 14 kalendářních dnů nepřetržitě v kalendářním roce se poskytuje příslušníkům

Toť prostá citace paragrafu, která u nováčka lázeňského vzbuzuje jisté rozechvění a především očekávání dní příštích, zatímco zkušený matador se jen svěťácky pousměje a hodlá těžit ze zkušeností dříve nabytých. Ozdravný pobyt. Snad všichni jsme již slyšeli příběhy, které se na něm udály a každý z nás má o něm své představy.

I já jsem jednoho dne začal balit kufr, a jelikož jsem svůj první lázeňský pobyt měl strávit ve společnosti nadšených sportovců, přibalil jsem i své kolo. Coby benjamínek téhle výpravy jsem byl pořádně nažhavený a také zvědavý, co přinesou dny budoucí. Cesta do místa určení proběhla v poklidu za „veselého“ seznamování se všemi členy skupiny. V příjemné atmosféře jsme dorazili na místo. Malé lázeňské městečko, obklopené krásnou jihočeskou přírodou, počasí jak na objednávku, co více si přát. Tady to bude oáza „klidu“. První týden je skvělý. Každé dopoledne se dostává mému prací i sportem zhuntovanému tělu regenerace v podobě koupelí, masáží a dalších různých příjemných procedur. Odpoledne, abychom zas tak moc nezlenivěli, vyrazíme za sportem. A večer je třeba udělat i něco pro duši, tedy něco společenské zábavy. Všichni a zejména já jsme nadšení, jak skvěle se tu cítíme a krásně to tu ubíhá. Jenže, jak se říká, čert nikdy nespí. A ten můj se probral pár dní před odjezdem.

Odpoledne jako každé jiné. Brázdíme jihočeské terény a užíváme si pohody. Blíží se poslední sjezd lesem a pak lehké stoupání po silnici až do městečka. V tomto okamžiku vždy u některých jedinců, včetně mě, stoupá adrenalin a objevuje se démon nezřízené soutěživosti. Každý z nás obětuje poslední zbytky sil, jen aby protnul pomyslnou metu jako vítěz a ukojil svou ješitnost. Nastupuju do sjezdu a řítím se dolů jako první. Metr za metrem získávám vytoužený náskok a už vím, že dnes to budu já, kdo ostatním ukáže záda. Ale ouha! Kde se tu vzala ta hluboká koleť? Zřejmě tudy jel nějaký traktor, či co! Následuje školácká chyba. Křečovitě mačkám obě brzdy a v příštím okamžiku ukazuju soupeřům místo svých zad několik parádních kotrmelců. Konečně jsem „přistál“. Hýbu rukama i nohama, nikde žádná krev. Vstávám a vypadá to, že jsem OK. Tos měl zase jednou kliku, někdo tam nahoře asi při tobě stál. Beru kolo, rovnám sedlo a svým vyděšeným kamarádům vysvětluju, že jsem v pohodě. Všichni nasedáme a pokračujeme v cestě. Jenže něco tu nehraje. Při prvním hrbolu se mi ven tlačí zlomená klíční kost. Zbytek dne trávím na chirurgické ambulanci, kde se mi dostává slušivého korzetu. Co teď? Mám ukončit pobyt? Ten můj první skvělý pobyt? Ostatní mě přemlouvají,

abych zůstal. Vždyť jsou to jen dva dny a co budu dělat doma. Zůstávám. Zbývající dny trávím na procházkách, vysedáváním v cukrárně nebo coby rozhodčí při tenisových zápasech mých kamarádů.

Ale vše jednou končí a na nás již čeká autobus. Sedám si k okýnku, abych měl pohodlí a mohl si opřít zraněnou ruku. Jízda probíhá v klidu. Někdo podřimuje, někdo sleduje promítaný film, jiný nostalgicky vzpomíná na prožité dny. Míjíme starobylé město Tábor a já přemýšlím, co bude dál. Doktor, nemocnice, co mi s tím budou dělat. Řidič vybral poměrně nudný film a tak sleduju obrazovku jen jedním okem. „Ta televize je nakřivo!“ Zírám, co se děje a hlava mi to nebere. Následující okamžiky mě však uvádějí do reality. Rachot, křik, celý autobus se převrací na bok a jede po stráni někam dolů. Mé místo u okýnka se mi už nejeví tak prima. Pomínu-li, že můj soused plus další dva teď leží na mě a dál drtí mou klíční kost, tak výhled na praskající sklo a hlinu s trávou, která se tlačí dovnitř autobusu, není zrovna nic moc. Konečně se ta změt' všeho zastavila. Lidé křičí, nastává zmatek. Kamarád mi ihned pomáhá a staví mě na nohy. Kupodivu, kromě té klíční kosti jsem OK. S postupujícím časem se situace uklidňuje, ranění jsou ošetřeni a my „zdraví“ pokračujeme náhradním autobusem domů. To byl tedy závěr.

Konečně doma. Za dva dny nastupuju do vyhlášené nemocnice na operaci klíční kosti. Jsem trochu nervózní, je to přeci jen má první zlomenina a první operace. Chirurg si toho patrně všiml a tak se mnou navazuje přátelský rozhovor. Vypyťává se na můj úraz a já mu ochotně líčím svůj první ozdravný pobyt. Operace se zdařila a mě druhý den propouštějí domů. Jsem rád, že je to vše za mnou a konečně budu mít trochu klidu. Ale jak se říká, čert nikdy nespí a ten můj měl stále pohotovost. Řidič sanitky byl sympat'ák, ale jen do chvíle než usedl za volant. Už jeho výjezd z nemocničního areálu vypadal pekelně a pekelně to i dopadlo. U Hlavního nádraží rána a já se z místa převáženého posunul na místo spolujezdce. Za dvě hodiny příjemný mladý chirurg opravuje svou předešlou práci a tentokrát svůj smích ani neskrývá.

Rekonvalescence. Vše probíhá dobře. Dnes mi sundali korzet, odstranili výztuhy a začíná rehabilitace. Je prosinec a za chvíli budou vánoce. Konečně Vánoce na sněhu. Jdu ze svého prvního cvičení. Ruka zatím nic moc, ale věřím, že to bude dobré. Čím dál víc se těším do práce, protože doma už je hotová ponorka. Loudám se tou zimní nádherou a jen tak si přemýšlím. Proti mně jde nějaký pán – můj čert. Když se míjíme, uklouznou mu nohy a poráží i mě. Oba se válíme na zemi. Pán se zvedne, zdvořile se omluví a jde dál. Já pajdám domů. Nejde to, sakra nějak to nejde. Jsem opět v nemocnici a doufám v nějaký milosrdný výrok. Nepřišel. Čekárna je plná lidí a doktor nemá náladu se moc vybavovat. „Máte zlomený kotník, dáme vám nechodící sádru a zítra přijdete na příjem.“ Začínám blednout a je mi z toho na nic. To přece není možný! V září jsem byl jako čipera a teď je ze mě lazar. Moje myšlenky rázně přeruší sestra. „Další! A vy si zavolejte odvoz“. Vyskáču z ordinace po jedné noze a vyděšeně hledám telefon. Jak se dostanu domů? Brnknu na stanici a kluci mě odvezou. Mám smůlu. Ač slouží moje směna, hasič na telegrafu mě nezná a nechápe, co po něm chci. Tak dlouho už

jsem nebyl v práci. Sedím dál v přeplněné čekárně a přemýšlím, co budu dělat. No, nevypadá to dobře. Z ničeho nic se otvírají vstupní dveře a v nich stojí náš garážmistr. Chvíli nás přejíždí očima sem tam a pak mě uvidí. „Ty vole, von opravdu nekecal, seš to ty!“ Šklebí se jak malý kluk a táhne mě do auta. Samozřejmě nejedeme rovnou domů, ale přes stanici, aby se pobavili i ostatní.

Třetí operace. Vše proběhlo v pořádku. Operace se zdařila, kotník je bohatší o dva šrouby. Jsem opět doma a dny ubíhají hrozně pomalu. Čtu, zírám na televizi a občas chodí i návštěvy. Je to ubíjející.

Konečně jaro. Led a sníh roztál a já se můžu odvážit ven na procházku. Ale co je hlavní, zítra mi vyndají šrouby a opět začíná rehabilitace. Bohužel, nepovedlo se. Šrouby zůstávají v noze a já už další zákrok odmítám. Pilně cvičím a chci už zpátky do práce. Mezi lidmi, mezi kluky. Vše spěje ke zdárnému konci a vypadá to, že i ten můj čert snad nakonec usnul. Možná jarní únava, nebo co.

Je duben, jaro v rozpuku a já se chystám na svůj velký návrat z ozdravného pobytu. Tam to všechno začalo a teď to snad konečně končí!